

Jézus Urunk tanítása

2018. szeptember 7.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a mai napon, akik elfogadtátok meghívásomat, és a meghívásban engedelmeskedve elzarándokoltatok, hogy ismét testvéri, felebaráti szeretetben egyek legyetek.

De köszöntöm mindazon testvéreimet, akik a mai napon lélekben kísérnek el benneteket e fájdalom, szenvedés útján.

Ez a mai nap már ünnep, hisz átmentetek, ahogy ti mondjátok, a ti szavakat használva, az első péntek, Jézus Szíve ünnepéből – ma már az Édesanya ünnepén vagytok.¹ Érezni a szeretet-, kegyelmet, érezni a Fény-sugárt, amely felétek árad, és átölel, felmelegít, hogy felerősíthessen benneteket.

A mai nap tanítása elsőként az volt felétek, amely ahhoz az ünnephez kapcsolódik, amikor azt mondtam Nikodémusnak, hogy a Mennybe csak az térhet vissza, aki a Mennyből alászállott. És mondtam neki:

– Az Emberfiát majd úgy fogják felemelni, mint ahogy Mózes felemelte a pusztában a kígyót.²

Érezni azt a kegyelmet és azt a szeretetet, ami által felismeritek, hogy hova tartoztok, és kit követtek, mert e tanításban azt mondom el, hogy az Önmagát szeretetből felajánló Emberfia a felemelkedésben és a szeretetben erősít meg benneteket. Érezni, hogy ez a tanítás, ha nem is hosszú az *Evangelium* részében, de mégis megadja azt a kegyelmet, hogy az Emberfia ezt mind szeretetből vállalta, és akik követjük az Emberfiát a felemelkedésben, a szeretetben, a kegyelemben, érezzük, hogy valójában mit nyújt ez a tanítás számotokra.

Majd egy másik tanítást is adtam számotokra, amely pedig arról szól, hogy elmondom tanítványaimnak, ugye, hogy az Emberfiának mennyit kell szenvednie.³ És ebben a tanításban, mondhatjuk azt, hogy nyíltan közlöm velük, hogy az Emberfiának mit kell szenvednie. De itt van az, ugye, hogy elmondom tanítványaimnak, de még mielőtt erről beszéltem volna feléjük, megkérdeztem, hogy mit gondolnak Rólam az emberek a nép sokaságában. És őszintén, bátran mondják: Van, aki Keresztelő Jánosnak, van, aki Illésnek, és vannak, akik más prófétára gondolnak.

Tanítványaimat is megkérdeztem:

– És ti mit gondoltok, ki vagyok?

Erre, ugye, Simon Péter válaszol:

¹ ti. szeptember 8-a, Kisasszony napja, Szűz Mária születésének ünnepe

² Ezen a napon a Golgota előtti első ajándék-tanítás a következő volt: *Beszélgetés Nikodémussal* (Jn 3,13–17).

³ Ezen a napon a Golgota előtti második ajándék-tanítás a következő evangéliumi részletekből állt: *Péter vallomása; Első jövendölés a szenvedésről és a feltámadásról; Jézus követése az önmegtagadás* (Mk 8,27–38).

– Te vagy a Messiás, az Élő Isten Fia!

És itt jól válaszolt, csak utána lett egy kicsit meglepődve, amikor azt mondtam, hogy erről nyíltan ne beszéljenek senkivel. Majdan elmondottam részükre, hogy az Emberfiának mennyit kell szenvednie a főpapoktól, a farizeusoktól, és az írástudók, akik el is vetik, és megölik.

Ezt nyíltan mondtam el számukra, de ők ezt nem teljesen értették, és Péter el is mondom.

Én, Jézus Krisztus Uratok akkor nemcsak neki, hanem a jelenlévőknek a népsokaságában Pétert – ez így van nektek leírva, hogy: *korholtam*, Én pedig úgy mondom: *elmagyaráztam*, hogy az Emberfia valóban szenvedni fog. De itt megadtam nekik a meghívást: Aki követ Engem, tagadja meg önmagát, és vegye fel keresztjét – a saját keresztet, amellyel követsz, ami által felismered mindazt, ami ajándék számotokra e kegyelem által.

Mert, ugye, az első részében, a tanításban, mikor már vége felé jársz: mit mondtam?

Nem azért küldött az Atya, hogy elítéljem a világot, hanem azért küldött, hogy az *Evangélium* felismerésével és üdvösségével megváltom a világot.

A második tanítás részében pedig azt mondom itt: Tagadd meg önmagad, vedd fel keresztet, és kövess. Ismerd fel a kegyelmeket az ajándékok által, amelyek jelen vannak számotokra a mindennapi életben, a mindennapi élethez. Mert ez a tanítás azt tükrözi, hogy minden testvéremnek a felebarátban vannak megpróbáltatásai, nehézségei.

De hányszor és hányszor hallottátok kiválasztott Mária testvér által, mikor felkészítettem a beszédre, mikor azt mondom:

– Kiválasztott az út porából minket, meghívott az útra, és ha már kövessük, fel kell venni saját keresztünket, és azzal haladni. De ha ez a kereszt nehéz, ha ez a kereszt fájdalmas, ha nem bírom el, akkor van, kihez fordulnod, van, kitől kérhetsz segítséget, és van, aki kinyújtja feléd kezét, hogy belekapaszkodhassál. És ha úgy érzed, leroskadtál, és nincs már erőd felállni, akkor, ha megkapaszkodsz, akkor fel lehet húzni, hogy felállhass.

Ismét önmagadra ismerhetsz, és hogy ha már megerősödtél, akkor ismét elfogadhatod saját keresztet a küldetésed révén a mindennapokban és a mindennapokhoz, amely előtt álltok.

Ezek a tanítások nem azért vannak jelen, hogy „csak meghallom” – e szerint kellene élnetek és cselekednetek. Mert, ugye, ma az ének is így szól hozzátok, hisz a Keresztről énekeltetek, és a Keresztnél azért megtapasztalhattátok, hogy nincs olyan fájdalom, nincs olyan bánat, nincs olyan szomorúság, nehézség, megpróbáltatás, ami miatt elforduljak, hanem inkább akkor azt mondom: „Ma még lehet, ma még szabad, / Borulj le e Kereszt alatt.”⁴ Mert, ha e Keresztre tekintesz, és várod a segítséget, akkor biztos, hogy eljön számotokra a megfelelő segítség, amire szükségetek van, ami által felismeritek, és elfogadjátok a

⁴ ti. „Édes Jézus, Hozzád jöttem” című ének („Sükösdí énekek éneke”, 39. ének)

felebarátot, a testvért e kegyelem által. Mert ezek az ünnepek és ez a tanítás, amely ma felétek szól, ez ismét egy kicsit összeköt benneteket, hogy erősek legyetek, hogy ha jönnek a megpróbáltatások és a nehézségek, akkor el tudjátok fogadni közösen, együtt, a tanítás erejével, és a kegyelem akkor működhet rajtatok, bennetek, és ezt a kegyelmet lehet árasztani mindazoknak, akik vágyakoznak e szeretetre, a békére, a türelemre, a megbocsájtásra a felismerés révén, hisz talán nem tudják, hogyan és miképpen kell ezeket felismerni és elfogadni. És akkor vannak olyan testvéreim a felebarátban, akik segítséget tudnak nyújtani mindazoknak, akiknek szükségük van e kegyelem jelenlétére és működésére, hogy egyek legyetek e tanítás által is, amely ma hozzátok érkezett, szívetekhez, lelketekhez, hogy átöleljen, hogy „valójában hova tartozom, kinek a gyermeke, és kinek a testvére vagyok, és ismételen kinek a gyermeke, kitől várhatjuk a segítséget e felajánlás, szeretet által”. És így érzitek mindazt, ami által megerősödtek, és összekovácsolódtok a kegyelem megismerése, elfogadása és működése, mert a kegyelem is a Szentlélek által jön el felétek és hozzátok, hogy működhessen rajtatok és bennetek. És ennek csak örülni lehet, hogy ti ennek részeseivé válhattok, mert kell, hogy ti segítsetek azoknak, akik talán ezeket nem ismerik, nem érzik, és nem értékelik, valami űr van szívükben, lelkükben, és ezt az űrt nem tudják mivel kitölteni. De ha a szeretet megjelenik, és ez a szeretet önzetlen, szívből jövő, akkor már működik minden, ami körülöttetek van, és ami által elfogadjátok a felebarátot és a testvért. És akkor a kereszthordozás is szeretettel történik, és szeretetben van jelen a mindennapi életetekben.

Így áradjon reátok a mai nap áldásom, hogy a kereszthordozás szeretetét ajándékozom nektek e mai áldásomban, hogy ez a szeretet erősítsen, óvjon és védelmezzon benneteket. És ha már ezt a szeretetet érzed a bensődben, érzed, hogy valóban működik a kegyelem e szeretettel, akkor „boldogan fogadom, ha kell, átölelem keresztemet, és így haladok a küldetés-, követésem részén, hogy igazi testvérré válhassak e meghívásban, e küldetésben, a mindennapi életben”.

Ennek reményében áradjon reátok ma – a Szentlélek által – a szeretetem a kereszthordozáshoz, a felismeréshez és az elfogadáshoz.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme óvjon, védjen és vezessen, és árassza reátok ajándékom szeretetét a felismerés elfogadásához e meghívásban a mindennapi élethez.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!

Égi Édesanyánk köszöntése

Szűz Mária, Drága, Jó Égi Édesanyánk!

Örömmel és tiszta szeretettel köszöntünk Téged a név ünnepében.

Hálánkat nehéz szavakba önteni, hiszen Te mindig nyújtod segítő kezed.

Érezzük a Szentlélek ajándékát, amivel erősítesz bennünket.

A „köszönjük” szó igen kevés a sok jóért.

Őszinte szeretetből mondott imánk a Szentolvasó egységben talán enyhíti a miattunk fájó Szívedet.

Látni véljük olykor mosolygó arcodat, érezzük szereteted, és ha tetteink miatt az út imbolyog alattunk, Te megemelsz és terelsz vissza a helyes irányba.

Mily nagy kincs ez nekünk, hogy vagy a világnak, vagy az országunknak, s ragyogsz Égi Segítőként itt, a földön élő gyermekeidre.

Hála és köszönet érte!

Hála és köszönet azért is, hogy nem hagysz el bennünket!

Nem hagyod a szomorkodó, bánatos szíveket, vigasztalást nyújtasz az arra rászorulóknak.

Itt térdelünk Előtted, mély alázattal és hálás, őszinte szívvel zengjük: Üdvöz légy, Mária!

Mi, a hű gyermekeid, szeretettel köszöntünk, feltörölve könnyeidet szívünk szeretetével. Ámen.